

SEMANTIC FIELDS OF TOURIST TERMS IN MODERN ENGLISH DISCOURSE

Tourism terminology is an important section of the term system of any language. This can be explained by the fact that the field of tourism is considered to be a significantly meaningful sphere which concerns practically each person in modern society. The relevance of the tourism terminology study is determined by the growth of intercultural relations, the role of the language of tourism in the modern communicative process, as well as the insufficient knowledge of word-formation, morphological, semantic and functional characteristics of tourist terminology.

The vocabulary system of any professional language is reflected in the systematic conceptual field. The meaning of any lexical unit does not exist in isolation, but in a certain relation with the meaning of other words of the given semantic field [4, p. 112].

The most significant feature in which terms differ from common words is their belonging to the terminological field. Under the terminological field is understood a peculiar, artificially delineated area of existence of the term, within which it has all the characteristics that are peculiar to it. A field for a terminological concept is the system of concepts to which it belongs, and for a term-word a field is also a set of other terms-words with which it interacts within a given professional language, on the basis of which it forms itself and which influences its linguistic form [3, p. 110-111].

The use of semantic fields as a method of describing terminological vocabulary is associated with the division of terminological lexical units into specific lexicosemantic groups. Terms belonging to one thematic group constitute a relatively independent lexical microsystem, taking into account their internal semantic relations [3, p. 112]. Such groups are micro fields belonging to a particular common field.

The semantic field of tourism is the most common combination of words that denote this sphere of human activity.

It consists of the following micro fields, selected by hierarchical criteria: “*Types of Tourism and Travel*” (agricultural tourism, space travel/tourism, special interest holidays); “*Tourists` accommodation*” (floatel, boutique hotel, bungalow, connecting rooms, suite); “*Transport*” (canoe, liner, courtesy bus, autopista,

motorcoach, beltway, aerostat); “*Entertainment*” (coral reefs, theme park, wine tasting); “*Equipment*” (backscatter, baggage lockers, twin beds, berth, baggage (luggage) lift); “*Tourist`s equipment*” (trunk, backpack, compass, cabin bag, road map); “*Food*” (bill of fare, coffee shop, bistro, drive-in restaurant, American service); “*People in the field of tourism*” (bell hop, concierge, animator, day visitor, walked guest, no show); “*Processes*” (advance reservation, cancellation, booking, agent bypass, accreditation, arrival without notice); “*Services*” (aircraft leasing, bareboat charter, after-sales service, add-on); “*Tariffs and payment*” (bereavement fare, booking charge, cancellation charge); “*Documents*” (baggage check, accident insurance, customs declaration, baggage tag); “*Organisations*” (state tourism office, commercial agency, cruise-only agency, Destination Management Company (DMC)); “*Seasons*” (busy season, dead season, high season, holiday season, off-peak, shoulder season, slack season); “*Medical provision of tourism*” (contains a vocabulary indicating the disease (altitude sickness, break bone fever, leishmaniosis, malaria, mountain sickness, cholera, diphtheria).

Each of the distinguished micro-fields and lexical-semantic groups is not isolated from each other. These are open microsystems whose members interconnected. According to Yu.D. Apresyan: “... *from any semantic field, through a more or less long chain of mediated links, it is possible to get into any other field*” [1, p. 251-252].

The language of English tourism, like most modern professional languages, consists of lexical units of two types: word terms and terms-phrases or one-component and respectively multi-component terms (root morpheme is considered as a component) [2, p. 146].

So terms are a group of words which requires special attention, constant checking with dictionaries and constant updating the meaning of names in human`s memory.

Список використаної літератури

1. Наталія Біян. Іноземна філологія. Випуск 121. С 142-149.
2. Goeldner Charles R., Brent Ritchie J.R. *Tourism: Principles, Practices, Philosophies*. New Jersey. John Wiley & Son, Inc. Eleventh Edition. 633 p.

3. Sharpley Richard. Travel and Tourism. London: SAGE Publications Ltd, 2006. 232 p.

4. World Travel Dictionary. The dictionary for the Travel Industry. London. Columbus Publishing Ltd, 1999. 2nd Edition. 256 p.

Кирило Леонов (м. Вінниця)

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ

Навчання іноземній мові учнів початкової школи знову стало предметом зацікавленої розмови педагогів, філологів і батьків. Раніше приділялося недостатньо уваги проблемам і особливостям вивчення іноземної мови, починаючи 1 класу середньої школи, більш того, тільки в невеликому числі шкіл застосовувалися такі системи навчання іноземної мови. В даний час, навчання іноземної мови з дошкільного віку або в початковій школі набуло масового характеру.

У процесі навчання дітей іноземної мови треба пам'ятати, що дитина опановує мову в результаті наслідування мови дорослих, шляхом імітації без цілеспрямованого навчання. Це означає, що ніхто не пояснює правил граматики, і тим не менш більшість дітей до п'яти-шести років вже настільки опановує складну граматику, що буде самостійні висловлювання, успішно вирішує комунікативні завдання, а до семи-восьми років в мові дитини з'являються складні речення, тексти значної довжини. І другу мову дитина опановує так само легко, як першу – спонтанно, без виокремлення правил, завдяки надзвичайній здатності до імітації, яка втрачається з роками.

Однак імітація не є основним механізмом оволодіння мовою в дитинстві. Можливість самостійної побудови висловлювання досягається за рахунок величезної (зрозуміло, неусвідомлюваної) аналітичної роботи дитини, яка не стільки імітує, скільки розчленовує й узагальнює все, що бачить і чує, і виводить системи правил, які визначають вираз індивідуальних думок дитини.